

(כה) וַיַּעַל הָרֹאשׁוֹן אֶדְמוֹנִי כָּלֹּ שְׁהוּא מִסִּיגֵי הַגְּבוּרוֹת שֵׁשׁ הַחִיצוֹנִים.
 וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְרִי רֹאשׁוֹן וְהַקְּב"ה נִקְרָא רֹאשׁוֹן בְּאִמַּת שְׁהוּא
 ז"א שְׁנִשְׁמַת יַעֲקֹב מוֹשְׁרֶשֶׁת בּוֹ (אור החמה בשם מהר"ח^ו), וְדִכְתִּיב, (ישעיה מד)
 אֲנִי רֹאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וְאֵת אַחֲרוֹנִים אֲנִי הוּא. וְזִמְיִן
 לְאֵת־פְּרָעָא רֹאשׁוֹן מִרֹאשׁוֹן וְעֵתִיד הַקְּב"ה הַנִּקְרָא רֹאשׁוֹן לְהִיפְרַע מַעֲשׂוֹ
 הַנִּקְרָא גַם רֹאשׁוֹן לְטוֹמָאָה. וְלִמְבַנֵּי רֹאשׁוֹן וּלְבִנּוֹת אֵת בִּיה"ק הַנִּקְרָא רֹאשׁוֹן,
 וְדִכְתִּיב, (ירמיה יז) כָּפַס כְּבוֹד מְרוֹם מִרֹאשׁוֹן דְּהֵיִינוּ שְׁכֵמוֹ שְׁכֵסָא
 הַכְּבוֹד הוּא רֹאשׁוֹן לְכָל שְׁבִילֵי הַקְּדוּשָׁה הַנִּפְרָדִים מִכֵּסָא הַכְּבוֹד שְׁהוּא עוֹלָם הַבְּרִיאָה כִּךְ
 בִּיה"ק הוּא רֹאשׁוֹן לְקְדוּשָׁה שְׁבַעֲעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן וְרֵאזִי שִׁישְׁכּוֹן בּוֹ הַקְּב"ה הַנִּקְרָא רֹאשׁוֹן
 (רמ"ק). וְלִזְמַנָּא דְאֵתִי כְּתִיב וְלַעֲתִיד לְבּוֹא כְּתוּב, (ישעיה מא) רֹאשׁוֹן
 לְעִיּוֹן הִנְיָה הִנְם שְׁהַקְּב"ה הַנִּקְרָא רֹאשׁוֹן לְצִיּוֹן יֵאמֵר הִנְהוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּבַר
 נִמְצְאִים בְּצִיּוֹן וְלִירוּשָׁלַם מְבִישֵׁר אֶתֶּן וְהוּא יֵתֵן לִירוּשָׁלַם מְבִישֵׁר טוֹב שִׁבְשֵׁר
 עַל גְּאוֹלְתָהּ.

תַּאנָּא, זְמִינָא יְרוּשָׁלַם, לְמַהֲוֵי שׁוֹרְהָא לְעֵילָא לְמַדְנּוּ כִּי
 עֵתִידָה יְרוּשָׁלַם שְׁתַּהֲיָה גְבוּהָהּ בַּחֲמוּמֹתֶיהָ עַד לְמַעְלָה דְּהֵיִינוּ שְׁהַמְּלֻכוֹת
 הַנִּקְרָאֵת יְרוּשָׁלַם יִתְקַן פְּרָצוּפָה עַד שִׁיגִיעַ לְמַעְלָה לְמִקּוֹם הַכְּתַר הַנִּקְרָא רֹאשׁוֹן (אור החמה
 בשם מהר"ח^ו) וְלְאֵת־קְרָבָא עַד פְּרִסֵי יִקְרָא דְּמִלְכָּא וְלַהֲתַקְרַב עַד
 הַכֵּסָא הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ דְּהֵיִינוּ שְׁתַּעֲלָה הַמְּלֻכוֹת עַד הַבֵּינָה שְׁהִיא כֵּסָא לַחֲכָמָה (אור החמה
 בשם מהר"ח^ו). הִדָּא הוּא דְּכְתִיב וְהוּוּ מִשְׁכֵּב בְּפִסְקוֹ, (ירמיה ג) בְּעֵת
 הַהִיא יִקְרָאוּ לִירוּשָׁלַם כָּפַס יְהוּהּ דְּהֵיִינוּ שִׁיקְרָאוּ לְמַלְכוֹת כֵּסָא ה'

ה'למוד היומי

כי המלכות תעלה לבינה שהיא כסא לחכמה ששם עיקר שם הוי"ה ושם תאיר מסוד הכתר (אור החמה בשם מהרח"ו). **בְּיַדְּיָן בְּתִיב** ואז יהיה כתוב, (ישעיה ל) **וְהָיָה אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה** והיה אור הלבנה שהיא המלכות כאור החמה שהיא הבינה **וְאֹר הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים** כי הבינה תלביש את ז"ת דעתיק (מק"מ). **בְּיַדְּיָן** ואז יתקיים הפסוק (זכריה יד) **בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד** דהיינו שאז יהיה יחוד גמור של זו"ן הנקראים הוי"ה ושמו ולא יהי עוד אחיזה לקלי" במלכות ואז היא תאיר מצד הכתר הנקרא ראשון והיא תקרא אחד כמו ז"א (אור החמה בשם מהרח"ו). **בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: יְמַלּוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.**

פְּרִשְׁת אַחֲרֵי מוֹת

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן וְגו'.
 (ויקרא טז) **וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר**
 ושאל, **בַּיּוֹן דְּכַתִּיב וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה** שמכיון שכבר כתוב בתחילה בפסוק וידבר ה' אל משה ולא נאמר עדין שום ציווי, **אֲמַאי זְמַנָּא אַחֲרָא** אז קשה מדוע נאמר עוד פעם **וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן אַחִיךָ, דִּהָא בְּמַלּוּלָא קְדַמָּתָא סָגִי** הרי בדיבור הראשון כבר היה מספיק, ומדוע הוצרך לכתוב עוד פעם ויאמר ה' אל משה (רמ"ק).
אֲלָא הֲכִי תַנִּינָן, בְּתִיב ומשיב אלא כך למדנו כמו שנאמר בפסוק,
 הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה שְׁפִירוּשׁוּ שֶׁהַמַּלְכוּת קְרָאָה לְמֹשֶׁה וְאַחֲכ כָּתוּב וַיִּדְבֹּר
 יְהוָה אֵלָיו דִּהְיִינוּ שְׂאֵחִיכ ז"א דִּיבֵר אֵלָיו (רמ"ק). וְכָתִיב, (שְׁמוֹת כד) וְאֵל
 מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֵל יְהוָה וְכךָ הוּא הַפִּירוּשׁ שֶׁל מֹשֶׁה וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר
 שֶׁהַמַּלְכוּת אָמְרָה לְמֹשֶׁה עֲלֵה אֵל ה' שֶׁתַּעֲלֶה אֵל הוֹי"ה שֶׁהוּא ז"א וְתִדְבֹּר עִימוּ וְלִכְּן לֹא
 כָּתוּב עֲלֵה אֵלִי (רמ"ק). וְהָא אֲוִקְמוּיָה מְלָה, דִּהֲכָא דִּרְגָא חָד. וְלִבְתָּר,
 דִּרְגָא אַחְרָא וְכַבֵּר בִּיאָרְנוּ אֵת הַדְּבַר שֶׁבְתַחֲלִילָה הִיא הַמְּדֻרְגָה הָאֶחָת
 שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת וְאַחֲכ הוּא הַמְּדֻרְגָה הָאֶחָת שֶׁהוּא ז"א. אוֹף הֲכָא, וַיִּדְבֹּר
 יְהוָה אֶל מֹשֶׁה דִּרְגָא חָד וְכַךְ כַּאֲן הַפִּירוּשׁ שֶׁל מֹשֶׁה וְיִדְבֵר ה' אֵל מֹשֶׁה זֶה
 הִיָּה מְדֻרְגָה אֶחָת שֶׁל הַמַּלְכוּת. וְלִבְתָּר וְאַחֲכ כָּתוּב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל
 מֹשֶׁה דִּבֵּר אֵל אֶהְרֹן אָחִיךָ, דִּרְגָא אַחְרָא שֶׁהִיא הַמְּדֻרְגָה הָאֶחָת
 יוֹתֵר עֲלִיוֹנָה שֶׁל ז"א. וְכֹלָא, בְּחָד מִתְקַלָּא סְלָקָא, וּמִן שְׂרֵשָׁא
 חָד כֹּלָא אֶתְחַבֵּר וְהַכֵּל עוֹלָה בְּמִשְׁקַל אֶחָד וּמְשׁוּרֵשׁ אֶחָד מִתְחַבֵּר הַכֵּל, דִּהְיִינוּ
 שְׁבִין מַה שֶׁאָמְרָה הַמַּלְכוּת בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה' וְבִין מַה שׁו"א אָמַר וְאֵל יָבֹא בְּכָל עֵת, הוּא עֵינִן
 אֶחָד לְהִרְאוֹת אֵת אֲזַהְרֵת זו"ן עַל כְּבוֹד הַשְּׂכִינָה וְעַל כְּבוֹד מִשְׁכְּנָה, וְעַי הַשׁוֹרֵשׁ שֶׁל הָא"ס
 הַמְּאֻצֵּל אֲזַ מִתְחַבְּרִים זו"ן לִפְעוֹל פְּעוֹלָה אֶחָת, וְאִין זֶה נִחְשָׁב לְחִילוּף שֶׁבְתַחֲלִילָה הַדִּיבּוּר הוּא
 מִהַמַּלְכוּת וְאַחֲכ מִז"א, כִּי אִין שׁוּם פִּירוּד בִּינִיָּהֶם כִּי שְׁנֵיָּהֶם מִתְחַבְּרִים מִכַּח שׁוֹרֵשׁ שֶׁהוּא
 הַמְּאֻצֵּל הָא"ס (רמ"ק).

אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהְרֹן. רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (תְּהִלִּים ב)
 עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בִּירְאָה וְגִילוּ בְּרַעְיָה. וְכָתִיב
 וְכָתוּב עוֹד, (תְּהִלִּים ק) עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה בְּאוֹ לִפְנֵי
 הַלִּימוּד הַיּוֹמוֹ

בְּרַנְנָה ולכאורה קשה. **הֲנִי קָרָאִי קְשִׁינ אַחֲרֵי דִי** שהפסוקים האלו סותרים זה את זה שבתחילה אמר שצריך לעבוד את ה' ביראה וברעדה ואח"כ אמר שצריך לעבוד את ה' בשמחה וברננה ומשיב, **אֵלָּא הֲכִי תֵּאָנָא, עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בִּירְאָה** פירושו. **דְּכָל פּוֹלְחָנָא דְּבַעֵי בַר נֶשׁ לְמַפְלַח קָמִי מְאִרְיָה, בְּקַדְמֵיתָא פְּעִי יְרָאָה, לְדַחְלָא מְנִיָּה** אלא כך למדנו שמש"כ עבדו את ה' ביראה שכל העבודה שצריך האדם לעבוד לפני קונו בתחילה צריך שהוא יהיה ביראה ולפחד ממנו, **וּבְגִין דְּחָלָא דְּמְאִרְיָה, יִשְׁתַּבַּח לְבַתָּר דִּיעֵבִיד בְּחֵדוּתָא** [לח] **פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא** ומשום שיש לו יראה מקונו הוא יבוא אח"כ לקיים את שאר המצוות כולם כי כולם ימשכו אחר היראה (רמ"ק). **וְעַל דָּא פְּתִיב** ועל כך כתוב בפסוק, (דברים י) **מָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שׂוֹאֵל מֵעַמְּךָ כִּי אִם לִירְאָה** [לז] ומאחר שיש לו יראה הוא ימשך לקיים את שאר המצוות כולם (רמ"ק).

אור הרשב"י

יעניש אותו מחמת שעובר על דבריו, ואם כן יראה של הבן אינו שוה ליראה של האב, מה שאין כן כשהבן הוא חכם, ואז מתיירא הוא גם כן לילך יחף שלא יקלקל לעצמו הרגל, ואז יראת האב שוה ליראת בנו, כך הקדוש ברוך הוא צוה לנו תרי"ג מצוות כמאמרם ז"ל (מכות כ"ג ב) כדי ליכות את ישראל, כי בלתי המצוות אי אפשר לקרב עצמנו לו יתברך שמו, כי אנחנו מגושמים מאוד, ומכה קיום המצוות אנהנו קונים לעצמנו שלימות, וזהו ענין ליכות את ישראל, זכות הוא מלשון

[לח] הרמ"ק אינו גורם תיבת בחדוותא. [לז] וביאר העין הדעת טוב בליקוטי שיר השירים בשם הבעש"ט ז"ל: ועתה ישראל מה ה' אליהך שואל מעמך כי אם ליראה וגו'. שמעתי מפי איש קדוש וטהור ר' ישראל בעש"ט ז"ל על פסוק ועתה ישראל מה ה' אליהך וגו', על דרך משל שהאב מצוה את התינוק שלא ילך בדרך יחף, פן יזיק עצמו ברגליו, הנה זה הוא היראה שאצל האב שלא יכאב להתינוק, רק שהתינוק אינו יודע מזה ורוצה לילך יחף, רק שמתירא מאביו שאביו